

BULLETIJN

- - VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN - -

OPSTEL EN BEHEER

HET NUMMER : 50 CENTIEM

JAARABONNEMENT ; 6 FRANK

MAANDBLAD

SEPTEMBER 1938
N° 9
VIERDE JAARGANG

INHOUD : De Belgische politiek.
Het anarchisme en de revolutie.
Het Proces van de P.O.U.M.
De Wilde Stakingen.
In memoriam Alphonse Triffet.

.....

DE BELGISCHE BUITENLANDSCHE POLITIEK.

Menschen die voor ernstig doorgaan hebben P.H. Spaak voorgesteld, ten tijde toen hij nog bestuurder van de overleden "Action Socialiste" was, als een kandidaat diktator, als de man die alles ging overhoop slaan en de Belgische kapitalisten levend ging villen. Dat was echter een heel verkeerd oordeel over den goedgezakkigen eersten minister met zijn toegeefelijke natuur. In werkelijkheid is hij de meest inschikkelijkste mensch van de wereld. Hij droomt er van geen enkelen vijand te hebben, hij hoopt zich met iedereen akkoord te kunnen stellen. Zijn uiterlijk is trouwens de weerspiegeling dezer verheven zielstoestanden; zoo het ooit gebeurt dat zijn korpus aan't trillen gaat dan is dat zeker het gevolg van een dier gekende vloed van welsprekendheid die voortborrelen uit zijn ziel in de oogenblikken waarop zij zwemt in de hogere sferen waar de geest der algemeene verzoening heerscht. Onze man wil dat alle mensen, dat alle klassen in een liefdesverhouding tegenover elkaar staan. Spaak heeft zich nooit bezondigd aan overdreven internationalisme, maar in het kader der nationale gemeenschap waar hij de gelegenheid heeft de degelijkheid zijner principes te beproeven, wil hij dat den vrede, de verstandhouding zonder schaduw zij. Zoo de belgische bourgeoisie ooit een man nodig heeft die in zijn kraam rexisten en kommunisten, flémínganten en wallínganten, reactionnaires en demokraten bijeen kan brengen, dan zal zij de uitvoerder van een dergelijk spektakelstuk niet ver moeten zoeken. Men hoeft slechts op het groot hart van Spaak, en zijn onuitputtelijke welsprekendheid, beroep te doen.

Spaak heeft, sinds de vorming van zijn nationaal ministerie, reeds ettelijke malen de gelegenheid gehad zijn hoedanigheden van verzoener in

toepassing te brengen. Wil men op den Algemeene Raad der B.W.P. dat hij trouw zweert aan de direktieven van de Socialistische Internationale? Hij zweert. Eischen, langs den anderen kant, de rexisten, gesteund door de liberale en katholieke senatoren, het zenden van een diplomatischen vertegenwoordiger naar Burgos? Hij zegt niet neen. Eischt men van hem de uitbreiding der sociale wetgeving, hij verklaart er voorstander van te zijn. Doet zijn minister van finantiën, wiens oor altijd naar dezelfde stem luistert, hem opmerken dat de toestand van het budget zekere inkrimpingen eischt, en dat de begroting der sociale uitgaven niet aan deze bekrimpingen ontsnappen kan, Spaak zal de eerste zijn om de gegrondheid dezer opmerkingen te erkennen. En moet, op gebied van buitenlandsche politiek, het trouw blijven aan de paktten van Genève gekoppeld worden aan de nieuwe onafhankelijkheidspolitiek van den koning en zijn regeering, dan is Spaak er weer om ook daar met zijn gekend talent alles in het midden te schikken.

De legermaneuvers zijn een nieuwe gelegenheid geweest om de goede bedoelingen van den eersten minister tegenover iedereen ten toon te spreiden. Sommigen hebben gevreesd dat de maneuvers gericht waren tegen Frankrijk: De regeering heeft geprotesteerd en doen logenstraffen. De logenstraffingen en de tegenantwoorden zijn elkaar op dergelijke manier gekruisd dat er nog moeilijk aan uit te kunnen is. Doch dat alles brengt toch een zeer voornaam probleem op den voorgrond: Wat is juist de buitenlandsche politiek van België? Welke rol kan zij spelen in geval van een Europeesch konflikt?

Het is nog niet lang geleden dat de Vlaamsche nationalistten een kampanje tegen Spaak aanvingen tengevolge van een verklaring die hij zou gedaan hebben aan den ambassadeur van Frankrijk, volgens dewelke België aan de Fransche troepen het recht zou geven om door zijn grondgebied te trekken, in geval Duitschland in Tscheko-Slovakië zou binnenvallen. Is die verklaring werkelijk gedaan? Binnen twintig jaar, wanneer zij die ons thans de vreeselijkste slachting denkbaar aan't voorbereiden zijn hun gedenkschriften zullen gaan schrijven, en wanneer hun slachtoffers allang dood en begraven zullen zijn, zullen we misschien weten wat er van is. Maar in ieder geval heeft, sinds deze kampanje der flaminganten tegen de regeering, heeft deze het noodig geoordeeld den nadruk te leggen op het karakter van onafhankelijkheid der Belgische politiek tegenover Frankrijk en Engeland. Deze houding heeft het protest uitgelokt van het andere kamp, van de partijgangers der gelijkschakeling der Belgische politiek met die van Frankrijk en Engeland, en Spaak heeft zich eens te meer met iedereen akkoord kunnen verklaren.

Maar wat is, buiten het spel van Spaak en consoorten, de Belgische politiek die morgen zal gevoerd worden wanneer het Europeesch konflikt uitbarst? Kan België aan een dergelijk konflikt vreemd blijven? De voorstanders der onafhankelijkheidspolitiek beweren van wel. Maar wie kan hen gelooven? Misschien kunnen de socialistten, wier pacifisme al zoodanig gekrompen is dat zij het willen verwezenlijken op nationaal plan, vinden dat de Belgische neutraliteit in geval van Europeesch konflikt wel een verzoening met de kapitalisten waard is. Maar er is geen enkel socialist die dien naam waard is, die kan beweren dat de plicht der arbeiders van een land met beperkte belangen, als België, er in bestaat van alles te verloochenen, zelfs den klassenstrijd, om aldus België te sparen voor de gruwelen van den oorlog. Alleen een dwaas of een betaald advokaat kan beweren dat het socialisme een stap zou kunnen vooruit gaan in België, of dat het veroverde voor goed tegenover het kapitaal zou kunnen behouden blijven, omdat België zich buiten het slagveld van Europa en den wereld zou bevinden. In den laatsten oorlog heeft men het gezien. De socialistten van Zwitserland, van Holland en der Scandinavische landen.

vische landen namen geen houding in die hen duidelijk afscheidde van hun soortgenoten in de oorlogvoerende landen, die samen met hun eigen burgerij den oorlog "tot het einde toe" predikten. De Hollandsche socialistische partij verstond zich wonderwel met de bende oorlogswokkeraars die ongehoorde fortuinen wonnen door aan de twee vijandelijke kampen te leveren, en tegelijkertijd de arbeiders letterlijk uithongerden. Het winstgevend socialisme der skandinaafsche partij is niet minder gekend. In de twintigste eeuw is de vrede ondeelbaar. En hij zal door de arbeiders van gansch de wereld verwezenlijkt worden. Hij die de arbeiders van 't is gelijk welk land aanzet tot het verlooehen van hun socialistisch ideaal, tot het smoren van hun internationalisme, onder voorwendsel dat men beter niet het slachtoffer wordt van de onderlinge afrekening der imperialistische bandieten, is een bedrieger van het proletariaat. Het pacifisme der neutrale landen tijdens den laatsten imperialistischen oorlog was een pacifisme van oorlogswokkeraars, zwendelaars en uithongeraars. En brengt de neutraliteit van zyn bourgeoisie voor den proletariër misschien het persoonlijk levensbehoud mee, dan zal de arbeidersklasse ervoor betalen door aan diezelfde bourgeoisie te moeten toelaten dat zij de korruptie in haar rangen een noodlottige verwoesting teweeg brengen doet.

Maar daarvoor zou de neutraliteit nog een mogelijk vooruitzicht voor België moeten zijn. Spreken de politiciers van de Wetstraat openhartig wanneer zij beweren dat zij hun land buiten en Europeesch konflikt willen houden? We houden hen niet voor onnoozel genoeg van aan hun eigen beweringen geloof te hechten. De onafhankelijkheid van België werd destijds gesanktionneerd door de groote Europeesche mogendheden, en zyn bestaan hangt veel meer af van het evenwicht der machten in Europa dan van den wil zijner leiders. Daar waar de Vereenigde Staten een waarschuwing tot Duitschland richten om het te doen afzien van wat men een onbezonnen daad noemt, een onvoorzichtig gebaar, en wat in werkelijkheid slechts de uitvoering is van een ijzeren wet, den strijd voor het bestaan (in de kapitalistische voorwaarden van het oogenblik, wel te verstaan), zou men gek moeten zijn om te durven hopen dat België, geplaatst op een kruispunt van Europa, aan den oorlog zou kunnen ontsnappen. En dat gelooven waarschijnlijk de Belgische leiders ook. Maar, vertegenwoordigers van een tweederangsmacht, waarvan de rol in de laatste bestaat in het zeggen van amen op hetgeen de groote machten doen, instantie hebben ze in de diplomatie een taal aangenomen die overeenstemt met de rol die hun land speelt. Vooraleer partij te kiezen voor Engeland en Frankrijk willen zij er zich zeker nog van vergewissen of het mekanisme van de voorziene bondgenootschappen op het gewilde oogenblik zal in werking treden. Zij willen de belangen die hun losweg zijn toevertrouwd niet op het spel zetten.

Ook de binnenlandsche politiek eischt haar rechten op. De Vlaamsch nationalistenvillen voor hun loyalisme betaald worden, teneinde van dien kant uit gerustgesteld te zijn wil de regeering wel ballast uitgooien en de Vlaamsche arbeiders overleveren aan de Vlaamsch-kl rikale reaktie. Waar het gaat om de allerheiligste verdediging van de Belgische brandkasten, willen de Belgische machthebbers wel den binnenlandschen vrede op het spel zetten door schijnverdedigingsmanoeuvres binnen het kader van de volledige politieke onafhankelijkheid van België. Mr. Spaak, vriend van god en alleman, weet best wat hij doet. Onvermoeibaar ratelt hij zyn pater-noster van pacifistische illusies af, vol bewondering voor de gedane inspanningen om de Belgische kapitalisten toe te laten hun geldbeugel waardig aandeel te nemen in den volgenden oorlog, inspanningen waarin hij zelf een leidend aandeel heeft. De socialist Buset kan op beide ooren slapen. De verdediging van het Belgisch vaderland is in goede handen : Zooals altijd zijn het de arbeiders die bedrogen zullen uitkomen met dergelijke

leiders.

In memoriam Alphonse Triffet.

Op 1 Augustus is Alphonse Triffet in het sanatorium te Thombeek overleden. Het was een goede kameraad, een eerlijk militant waarvan de voortdurende toewijding aan zijn klasse tot voorbeeld mag worden gesteld.

Oud lid van de socialistische Jonge Wacht, nam hij na den oorlog deel aan den verwoeden strijd die de metaalbewerkeren van het centrum tegen het patronaat te voeren hadden. In den loop van dezen strijd kon hij zich reukenschap geven van den noodlottigen invloed van het reformisme. Hij sloot zich bij het kommunisme aan en de Kommunistische Partij kende geen toegewijder kameraad ondanks het feit dat hij geen sterk gestel had. Bij verschillende verkiezingen vertegenwoordigde hij de K.P. In 1927 maakte hij deel uit van de afvaardiging die de feesten bijwoonde ter gelegenheid van de 10de verjaring der revolutie in U.S.S.R. Deze reis in het "socialistisch vaderland" had nochtans op hem geen noodlottigen invloed. Triffet sloot zich bij de kommunistische oppositie aan en volgde nog, voor zoover zulks zijn gezondheid toeliet, met groote belangstelling de bedrijvigheid van de revolutionnaire groepen. De laatste jaren nochtans had hij geen aktief deel meer genomen aan de politiek. Maar de bewuste arbeider was in hem niet dood. Naar aanleiding van zijn opvattingen door het meerendeel der metaalbedrijven uit zijn streek op den zwarten lijst gezet, had hij in Frankrijk werk gevonden. En daar had die eenvoudige arbeider het middel gevonden om voor zijn kameraden een gids en een raadsman te zijn. Na, zooals vele anderen, uitgesloten te zijn, werd hij toch opnieuw in den vakbond opgenomen. Voor zijn gesyndikeerde werkmakkers had hij nooit opgehouden een der hunnen te zijn en hij genoot de algemeene achting van alle gesyndikeerden uit de voornamste instelling waar hij werkte. Triffet zou met zijn gezondheid, zooals vele arbeiders, de enkele centen die de maatschappij hem uitkeerde, betalen. Graveerder van stiel, had hij zich verplicht gezien bij uitstek ongezond werk aan te vatten. Hij is gestorven, de longen aangetast door een emphyseem. Hij was 46 jaar. Hij laat een weduwe en een zoon van 16 jaar.

Triffet laat bij ons den indruk na van een bewust proletariër, pionier van een betere maatschappij, nederig in zijn optreden, maar groot, zeer groot door zijn karakter en zijn toewijding. Het is de beste en de edelste herinnering die een mensch kan nalaten.

HET ANARCHISME IN DE REVOLUTIE.

.....

De gebeurtenissen van Juli 1936, meer nog dan het haele verloop van de Spaansche revolutie van 1931, hebben het anarchisme deerlyk op de proef gesteld. Aan de hand van deze proef werd het bewys geleverd voor het theoretisch en praktisch bankroet van het anarchisme. En dit ondanks de ontgensprekelyke waarde van de kritiek van zakere anarchist. Dit zyn de overwegingen, die zich onbedwingbaar aan den geest opdringen by de lezing van een der laatste "Cahiers de terre libre", verzameling van artikels door den italiaanschen anarchist Camillo Berneri, op geheimzinnige wyze door zoogezegde politicambtenaren of "burgerwachten", meer dan waarschyndlyk door agenten van de G.P.U. in de eerste Meidagen van 1937 te Barcelona vermoord.

De stryd tusschen anarchist en marxisten is zoo oud als de socialistische beweging en word in werkelykhoid menigmaal aangewend om tegenstellingen te verdoezelen geheel vreemd aan het probleem van de sociale revolutie.

In het middenpunt van hun beschouwingen omtrent de revolutie stellen de marxisten de kwestie van de macht en van het orgaan van die macht: de Staat. Zy nemen de noodzakelykheid aan van een byzonder soort van staat weliswaar, maar toch van een staat, als overgangso oplossing tot zoolang de voorwaarden tot vrye uitgroei van het kommunisme juist dank zy de aktie van dien staat, opperste orgaan van een klasse in opstand, volledig zullen verwenlykt zyn. De anarchist van hun kant, schenen de mogelykheid aan te nemen van een dirikten sprong van het kapitalisme naar het vryzinnig kommunisme, zonder de politieke overgangspe-riode "waarin de staat niets anders kan zyn dan de diktatuur van het proletariaat" te moeten doormaken.

Nu is het wadr, dat in landen als Spanje, waar het anarchisme zich verplicht gezien had zyn anders tamelyk novolachtige leer scherper te omlynen, de aanraking met de werkelykhoid eenigszins de anti-staatsche strongheid van zyn leer had gemilderd, en sinds lang had het doktrinaal anti-etatisme plaats gemaakt voor een praktische samenwerking van de anarchist met de organen van den....burgerlyken staat, samenwerking die slechts haar volle ontplooiing zou krygen na den militairen opstand van 1936.

Berneri verwyrt aan de marxisten, aan Marx en Lenin, het ware meeningsverschil tusschen marxisten en anarchist over het Probleem van den staat te hebben miskend. "De anarchist, zoo schryft hy, nemen aan het uitvoeren van een direkte macht door het proletariaat, maar zy zien het orgaan van die macht als het geheel van de kommunistische beheer-lichamen- korporatieve organisaties, gemeentelyke, gewestelyke en nationale instellingen- vry buiten en tegen elk politiek partymonopolie opgericht en er op uit om de administratieve centralisatie tot haar minimum te herleiden".

In werkelykhoid is dit de marxistische thesis van de diktatuur van het proletariaat, waaraan nochtans zou dienen toegevoegd: dat de marxisten aan de politieke partyen van het proletariaat immer een progressiof karakter hebben toegekend, waar de anarchist die beschouwen als een macht. Ten tweede, de marxistische thesis van de diktatuur van "het proletariaat zelf als heerschende klasse georganiseerd" (Kommunistisch Manifest) en die het uitsluitelyk monopolie van een politieke party van de hand wylt, is ooit slechts eenmaal in toepassing gebracht, namelyk in de bolsjewistische revolutie; maar daar werd het uitsluitelyk monopolie van een

politieke party, punt dat niet in het bolsjewistisch programma vervat maar wel degelyk ondervestaan was, alras tot doorlopende praktyk.

Nu komt het er op aan te onderzoeken op welke wyze de anarchisten gepoogd hebben die "direkte macht" van het proletariaat te vestigen en er de volledige drager van de macht van te maken; want een lichaam dat niet de gehele macht, en in de eerste plaats de Staatsmacht in handen heeft (het in handen nemen van de administratie, de politie, het leger) heeft slechts by naam de macht. In Spanje hebben de anarchisten hun bedrijvigheid veelmeer beperkt tot het domein van de ekonomie. De politiek, waaraan zy zich nooit hebben willen begeven lieten zo gewillig aan de anderen over. Zoo kwamen zy er toe de taak van ekonomische organisatie als bepalend te beschouwen. Het in handen nemen van het beheer over bedrijfstakken door: ... uit door de syndikaten aangewezen leden samengestelde komitees, zou de triomf van de revolutie verzekeren. In het militair domein zou het ietwat anders toegaan, maar tenslotte was het nageoog hetzelfde. De anarchisten vormden hun milities en stelden hun leven op het spel in den stryd tegen Franco. Maar hoe het er in de andere milities, in het door de regering gevermde leger toeging, dat ging hun bar weinig aan. Men zou gezegd hebben dat alles zyn gang ging alsof de anarchisten zegden: "Wy zullen de boel opklaren in de fabrieken; wy zullen de produktie organiseren in de plaats van de wankelende en onder den druk van den spontanen massastryd onteigende bourgeoisie; Wy zullen vechten op de fronten, maar de politiek laten we aan anderen over, wy bemoeien er ons niet mee." Opvatting die getuigt van een goedsakkig demokratisme en een er ... kriminele blindheid ten overstaan van de meest ernstige problemen van de revolutie en den klassenstryd.

Joan Bernier heeft in de "Crapouillot" een verhaal gegeven van de Juligebeurtenissen, dat waard is hier te worden weergegeven. Hy toonde aan hoe de arbeiders van Barcelona het militaire oproer hadden overwonnen zonder de hulp van de regelmatige autoriteiten die nog niet wisten wat zy zouden doen en het verloop van de gebeurtenissen afwachten om een besluit te nemen. Nadat het oproer neergeslagen was en het Katalaansch proletariaat meester was van den toestand, trad Companys uit de schaduw en tot een deor zyn zorgen ontboden afvaardiging van de C.N.T. richtte hy de volgende woorden:

"Eerst en vooral moet ik u zeggen dat de C.N.T. en de F.A.I. nooit behandeld werden volgens hun werkelyke botoekenis. Gy zyt bitter vervolgd geweest en ik, die wolcer aan uwe zyde stond, onder den drang van de politieke noodwendigheden, ik heb me met veel leed verplicht gezien u te vervolgen... Maar de waarheid is dat, tot voor gisteren nog bitter vervolgd, gy de militairen en de fascisten hebt overwonnen. Daar ik dus weet wie gy zyt en hoe gy zyt, is het me onmogelyk tegenover u een andere taal dan die van volledige oprechtheid te voeren. Gy hebt overwonnen en alles is in uw macht. Zoo gy my niet nodig hebt of zoo gy my niet tot voorzitter van Katalonië wenscht, zegt het me dan van nu af, want dan zal ik een soldaat temeer worden in den stryd tegen het fascisme. Zoo gy integendeel mechtig dat ik op de plaats, die ik tegenover het zegevierend fascisme alleen dood zou verlaten hebben, met de mannen van myn party, myn naam en myn aanzien, van eenig nut zou kunnen zyn in dien stryd, die in de stad zelf is beslecht, maar waarvan wy het verloop in het overige gedeelte van Spanje niet kunnen voorzien, zoo kunt gy rekenen op myn wil als man en als politieker, in de ov ertuiging dat vandaag een einde wordt gesteld aan een onrechtvaardig verleden, en dat Katalonië aan de spits moet staan van de meest vooruitstrevende landen in sociaal opzicht.

Bernier noteert dat "een nog denzelfden avond in der haast byeengeroepen algemeene vergadering van de C.N.T., de voorstellen van Companys aanvaardde." Wat betekent dat de C.N.T. die zich aan het hoofd van de zogeheten arbeiders vond geplaatst, aanvaardde dat de Generaliteit bleef bestaan. En haar programma dat haar oplegde over te gaan tot de oprichting van de "direkte macht" van het proletariaat, stak zij op zak om zich onder de hoede te stellen van de niet afstervende, maar doode macht van Companys t.t.z. van het Spaansch kapitalisme.

Het verder verloop kent men en het is overbodig er nog nadar op terug te komen. Van alwat de massa had verwezenlykt in de Julidagen is er niets overgebleven dan wat uiterlykheden. Het Contraal Militiekomitee is een raderwerk van den kapitalistischen staat geworden; hetzelfde geldt voor den Hoogeren Economischen Raad. Men spreekt niet meer over sociale revolutie, alleen nog over "nationale onafhankelykheid", over stryd tegen "den overweldiger", vele anarchisten zijn in de gevangenis. Maar de C.N.T. heeft altyd haar ministers (waaronder een, D. A. de Santillan, o ironie, de voorrede leverde voor de werken van Berneri, vermoord door de stalinisten die insgelyks in de regering zetelen.)

Berneri was niet onder degenen, die blind bleef voor het werk van de regering en de C.N.T. Zijn artikels in de "Guerra di classe", anarchistisch orgaan in de italiaansche taal dat hy opstelde, geven blyken van een scherp inzicht in de gevaren die de politiek van de C.N.T. voor de sociale revolutie opleverde. Hy klagde het saboteeren van den oorlog aan door de regering van Madrid, die even erg tegen de "sociale revolutie" als tegen het monarchistisch en klerikaal fascisme" was gekant. Hy toonde aan wat de regering had moeten doen, maar wat zy niet kon: een aanvang maken met de oplossing van het Marokko-probleem, de basis van het Spaansch fascisme, en dat door een revolutionnaire politiek, een oorzaak zou kunnen worden van zyn ontroddering. Hy toonde aan hoe, binnenlandsch, de politiek van samenwerking had geloid tot de zwakheid tegenover politiek verdachte elementen. Hy wies op het stalinistisch gevaar van de russische inmenging in de revolutie.

Maar naar zyn eigen verklaring was Berneri een centrism. Ondanks alles wou hy "een oprochte en daadwerkelyke verstandhouding vergemakkelijken onder alle werkelyke antifascisten", en "een innige samenwerking totstandbrengen onder alle oprochte socialistten." Daarom behield zyn kritiek altyd een zekere terughouding. Men kent zyn einde. De stalinistische diktators dulden geen onkede kritiek; dat onderscheidt hen van hun democratische vrienden, de socialistten en de republikeinen. Berneri werd vermoord.

De artikels van Berneri zijn een nauwkeurige bydrage tot de studie van het verloop van de Spaansche tragedie. De kritiek op de regeringsaktie, vanzelfsprekend ook gericht tegen de C.N.T. en de F.A.I., door het feit dat zy van een anarchist uitgaat, dus van iemand die niet kan verdacht worden van partydigheid tegenover het anarchisme, is van groot gewicht. Zy bevestigt punt voor punt wat de marxisten niet hebben opgehouden te herhalen. Zy doet niets af aan de kritiek die de anarchisten terecht hebben gericht tegen de sociaal-demokratische en stalinistische sophismen over den staat, maar zy bewyst dat de anarchisten niet beter geslaagd zijn dan degenen die zy willen kritikeeren. In vele opzichten benadert het anarchisme van de C.N.T. het syndikaal reformisme dat we in België en Frankryk hebben kunnen gadeslaan. Men houdt de gesyndikeerden voor zich niet te veel met politiek te bemoeien (hier juist genoeg nochtans om de kassen van de party te vullen en haar om de vier jaar een verkiezingsoverwinning te verzekeren), maar ondertusschen houden de syndikaten den kapitalistischen staat in leven. Men maakt hun wys dat de werke-

lyke revolutionnaire omwentelingsarbeid geloverd wordt in de syndikale produktiekomitees. Dat de gesyndikeerden de produktie opvoeren, het overige komt wel vanzelf. Met een goede produktie zal de oorlog gewonnen worden en dat is het voornaamste. Maar wat baat het te produceeren als het de vyanden van de arbeidersklasse zyn die aan deze produktie den politieken zin geven, wanneer zy meesters van den staat blyven. De traditioneele afkeer van het anarchisme voor de politiek diende buitengewoon de oogmerken van de bourgeoisie, die niet beter vroeg dan dat de syndikale leiders zich met de produktie bezighielden, van het oogenblik dat zy in geenen deele om den staat bekommerden.

In plaats van het monster te dooden dient men het het reddende drankje toe. En de arbeiders worden met een nieuwe horziche uitgave van het oude uitbuitingsstelsel bedacht. 'Tis wel een treurig lot dat het Spaansch anarchisme beschoren werd, tot theoretische rechtvaardiging van dergelyk bankroet te moeten dienen.

P.S. In de "Rode Oktober" theoretisch orgaan van de Hollandsche revolutionair-socialistische Party legt zich een P.O.U.M.-verdediger er op toe zyn party vry te pleiten van de aantygingen der Trotskisten als zou de P.O.U.M. de zaak van het proletariaat verloochend hebben door in Juli 1936 in de katalaansche regering, kapitalistische klasseverzoeningsregering, te zyn getreden. Dit artikel leert ons absoluut niets nieuws. Hy brengt ten voordeele van de P.O.U.M. geen enkel argument by, dat niet reeds werd weerlegd. Het byzonderste van die argumenten is dat de P.O.U.M. door een onverzoenelyke houding aan te nemen zich tusschen de P.S.U.C. en de O.N.T. gekneld van de massa zou geïsoleerd hebben. Hoe kan men die beweging staande houden tegenover het zoo dikwyls betoonde feit (opnieuw bevestigd in de artikels van Berneri) dat de P.S.U.C. voor de Russische interventie, in Katalonië niets te beteekenen had? En overigens, zoo op zekere oogenblikken de P.O.U.M. gevaar liep onpopulair te worden, is het toegelaten zyn programma te verloochenen uit vrees van onpopulariteit?

Maar steller in "Rode Oktober" is wel slimmer. Hy stelt de kwestie van declame aan een kapitalistische regering van uit het standpunt vanrevolutionnaire opportuniteit, ...revolutionnaire taktiek. Het is een ouwe wys die we lang reeds kennen en 't is de algemeene vergetelheid van onzen tyd die ons verplicht ze weer eens te weerleggen.

HET PROCES VAN DE P.O.U.M.

Het Spanje van Negrin gaat, net als het Rusland van Stalin, zyn groote verradersprocessen hebben. De verraders die men voor het gerecht wil dagen zyn niet, zooals men verkeerdelyk zou kunnen denken, de generaals verantwoordelyk voor de militaire nederlagen, de stalinistische moordenaars verantwoordelyk voor de moorden op André Nin, Berneri en zoovele anderen, de uitvoerders van de ontvoeringen van Marc Rein, Abramovitch; het zyn evenmin de organisators van de arbeidersslachtingen in Barcelona, Lerida en elders; wel neen : de verraders die in Republieksch Spanje vervolgd worden zyn eenvoudig de leiders van de P.O.U.M. De beschuldigingsakte die tot basis voor het proces moet dienen betoogt dat "de politieke party genaemd Marxistische Eenheidsparty onder de leiding van haar uitvoerend komiteit een zeer vinnige demagogische propa-

ganda op touw sette, waardoor sy, - onder voorwendsel van meeningsverskil-
ontrent doktrine met alle politieke- en arbeidersorganisasies die sinds
vermolden dag (13 Juli 1936) zich gewapenderhand teweêr stelden tegen
het opstandige leger, - gemelde organisasies, de Republiek en haar Cen-
trale Regeering alsook de autonome Regeeringen van Katalonië en Euzkadi
sehorep aanviel. De algemeene lyn van haar propaganda of het door de P.O.U.M.
voorgestane programma was de gewolddadige vernietiging van de Republiek
en haar demokratiese regeeringen en de instelling van de diktatuur van het
proletariaat uitgeoefend door de arbeiders en boeren, die wettelyk in
de handen moest vallen van de leden van de P.O.U.M."

Die aanleiding tot beschuldiging door het republikeinsch ge-
recht ingeroepen, volstaat om den politiekten zin van het proses vast te
leggen, dat wordt ingespannen. . De P.O.U.M., kleine party die nooit
dan een tweederangsrol heeft gespeeld, is sinds lang buiten staat tot
"schaden" gesteld. Zgar byzonderste militanten zyn in de gevangenis,
haar pers werd verboden, haar organisasies ontbonden. Het geding kan dus
niet tot doel hebben een einde te stellen aan het vernietigingswerk dat
door de regeering aan de P.O.U.M. wordt ten laste gelegd, daar de poli-
tieke macht van de republiek haar allang heeft onschadelyk gemaakt. .
Maar de werkelyke inzichten van de beschuldigers kunnen afgeleid worden
van de in de beschuldigingsakte vermoldo gevolgen waartoe de bedryvighoid
van de P.O.U.M. zou hebben geleid. De aanvallen van de P.O.U.M. op de re-
geering, zoo luidt de beschuldigingsakte, vallen samen met de tydstoppen
waerop de binnen-en buitenlandsche toestand van Spanje het ernstigst
was. Dit samentreffen kan niet toevallig zyn. Er moet dus zeker verstand-
houding in het spel zyn van de P.O.U.M. met de vyanden van de republiek,
het nazisme, het faseisme en het franquismo. En voor het spaansch gerecht
bestaat die verstandhouding onweerlegbaar. Het heeft er zelfs tastbare
bewyzen van. Een der wezenlyke elementen van deze bewyzen is een millimetris
plan van Madrid by een fascistisch architekt, ^{ontdekt} die Madrid bewoonde en.
terechtgesteld . . . door de republikeinsche autoriteiten. Het plan droeg
aanteekeningen met onzichtbaren inkt, toegevoegd na de inbeslagnam van
het dokument, dat volgens alle deskundigen waaraan het werd voorgelegd
apokrief werd verklaard. Het is nochtans op deze aanteekeningen dat het
huidige "gerecht" zich heeft gesteund om het bestaan van verstandhouding
tussen de P.O.U.M. en Franco te bewyzen. En het doet zulks met een onge-
hoord cynisme, geeft als byzonderste agent van deze verbinding aan André
Nin, leider van de P.O.U.M., door de agenten van de G.P.U. vermoord,
van dezelfde G.P.U. die aan den Prokureur generaal de beschuldigingsakte
heeft godiktoerd.

Een ander aanvaoringit de beschuldigingsakte is . . . het gevaar
van tuchteloesheid door de direktieven van de P.O.U.M. geschapen aan het
Aragonfront. Hierby wordt gewag gemaakt van . . . de pogingen tot front-
desertie door de militanen van de P.O.U.M. in Mei 1937, die de op aansto-
ken van de stalinisten en met medeweten van de centrale regeering door de
republikeinsche stormwachten aangevallen arbeidersmassa's uit Barcelona
wildes ter hulp snellen.

Dit alles laat ons toe te oordeelen wat voor soort proses
het gerecht van den heer Negrin wil op touw zetten. Het is een proses
van bankroetiers, van diktators in den dop. De dief kehreouwt: "Houdt den
dief!" en tracht zoo de aandacht van de voorbygangers van zich af te lei-
den. Door anderen als verraders voor te stellen, wil zy ze beladen met de
schuld voor de gevolgen van haar rampzalige politiek. De socialisten, de
stalinisten gingen wel akkoord met den stryd tegen Franco-nadat de arbei-
ders het hun onmogelyk hadden gemaakt anders te doen-maar van een sociale
revolutie wilden ze zeker niet.

De belangen van het kapitalisme moesten ongeschonden blijven. Daarom verbonden zy zich met de republikeinsche bourgeoisie, namen zy nauwelyks gekamoufleurde fascistten op in de administratie en het leger van de republiek, maar remden zy de socialistische massa-aktie, stelden zy een einde aan de kollektivisatie, aan de door de arbeiders in aktie verwezenlykte ontoeigeningen, ontnamen, eerst langzamerhand later met geweld alle macht aan de arbeidsorganisaties, macht die zy hadden weten te veroveren in de eerste dagen van de revolutie. En nu die politiek haar vruchten heeft afgeworpen, nu de rebellen twee derden van het grondgebied in hun bezit hebben en de regering van de republiek zelf nog maar een pion is, die Engeland Frankryk en de U.S.S.R. al naar gelang de wending van hun politieke belangen verschuiven op het schaakbord waarop wordt beslist over het lot van de verschillende imperialismen, nu willen die arbeiders-slachters de schuld voor de wending die de dingen hebben genomen afwentelen op de schouders van...geesten.

De P.O.U.M. vervolgd voor haar aktie ten voordeele van de instelling van de diktatuur van het proletariaat en de kommunistische partijen die hen die men naar de gevangenis sleurt nog wel den ezelsstamp wil toedienen, ziedaar wel het onbetwistbaar bewys voor het verraad van deze partijen. Het feit is niet nieuw maar men zal het nooit genoeg in het licht stellen. By den aanvang van den volksopstand die het franquistisch oproer beantwoordde, verklaarde de Spaansche kommunistische party dat het niet te doen was om een sociale revolutie, maar dat de inzet van den strijd eenvoudig was de konsolidatie van de burgerlyke revolutie, van de burgerlyke democratie, zeker niet de ontoeigening van het kapitalisme. Nu is er niet zoo heel veel meer overgebleven van de democratie in Spanje. Wie zyn er nu de meesters? -De oude knechten van Alfons XIII en Prime de Rivera, de afslachters der arbeiders onder de republiek van 31, zy die de wet tegen de syndikaten uitvaardigden, het heele zootje goflankeerd door gaandeweg opgepikte mannetjes van 'tzelfde slag, de bezoldigde moordenaars van de G.P.U. Wat bewyst dat het programma van de verdediging van de (burgerlyke)demokratie slechts een hinderlaag is voor de arbeiders.

Maar er is een andere-tragische-kant aan dit proces. De P.O.U.M. wordt beschuldigd de diktatuur van het proletariaat te hebben willen instellen, t.t.z. de revolutie te hebben op het oog gehad ten voordeele der arbeiders en boeren. Dit ordewoor kwam inderdaad op haar programma voor. Maar in werkelykheid heeft zy niets gedaan om het te verwezenlyken. Dit programma heeft ze verloochend om deel uit te maken van een burgerlyke regering van antifascistische unie. De leiders van de P.O.U.M. zullen in hun rechters de menschen erkennen, voor wier behoud zy zich hebben bereid verklaard afstand te doen van hun programma, in de dagen na den 18 Julij, toen het lot van het Spaansch kapitalisme werd beslecht. Tragische les uit de treurige geschiedenis van het politiek centrisme.

Zulks kan echter niet belotten, dat we op dit oogenblik de wandaad van de Spaansche Noske's aan de kaak stellen, Om in arbeidersbloed hun eigen misdaden te doen vergeten, gaan de Spaansche sociaal-reformistische honden hand in hand met het stalinistisch gebroed. Hun vrienden van België en elders, zwijgen, waar ze niet toejuichen. De B.W.P. organiseert een kampanje tot solidariteit met republikeinsch Spanje. Tot nu toe schynt de B.W.P. niets af te weten van den moord op Spaansche revolutionairen. Daardoor blijft zy in haar rol. Maar de arbeiders die hun almoes willen bestemd zien voor het socialisme en voor niets anders, hebben spoedige rekenschap te vragen aan de vrienden van hen die Spanje aan het fascisme en het imperialisme willen overleveren.

.....

DE VERKIEZINGEN.

.....
Waar de kameraden van den Antwerpschen groep hun standpunt inzake de verkiezingen langs den weg van een bydrage tot de diskussie in vorig bulletyn verscheen, hebben uiteengezet, dient volgende bydrage tot de diskussie beschouwd als een uiteenzetting van het standpunt omtrent dezelfde kwestie ingenomen door den Menhelschen groep.

Het verkiezingsprobleem stelt zich in dezen tyd van verwarring in de arbeidersbeweging als de toetssteen van de verschillende opvattingen over de aangewezen strydwyze van het proletariaat; en dan wel in de beteekenis, dat het in het bloed van de arbeidersklasse is doorgedrongen; dat niet het parlement, maar de daadwerkelyke stryd de beslechting brengen zal. Of die doordringing konsekwent doorgevoeld is, verre van ons dit te gelooven; eerder is het als onderbewuste uiting van haar dadendrang, dat de werkorsklasse haar daden stelde.

Het proletariaat stelde in de laatste vyf jaren daden die ons inziens de sleurtaktiek der Z.g.z. arbeiderspartyen zoodanig knakten, dat om haar behoud die burokratie-het grauw van het kapitalisme-roepen moe, soms roepen laat op de remming van de "ongebreidelde" democratie. Soms gebeurt het ook wel eens dat de van oudsher gevestigde remmen der democratie-bvb. het veto van den president in de V.S.A. die de okonomische ordening wil beïnvloeden ter voorkoming van de uiteindelyke katastroof-worden ter hulp geroepen.

Vroeger, in de negentiger jaren, liet de strydwyze van het proletariaat inzake parlementarisme zich sanktionneeren, en dit spyts de argumenten der anti-parlementairen, die het parlementair standpunt als "afwyking", als "verbürgerlyking", als "sta-in-den weg", als "de ziel uit de beweging likkende", scholden. Doch spyts alle verontwaardigde protesten der doelnemers, is men zulke duizelingwekkende vaart naar de verrotting ingegaan, dat nauwelyks nog durft gewag gemaakt van toen profetelyk uitgebrachte aanvoeringen ten voordeele van de parlementaire praktyk, juist doordat die profetiën kinderlyk, onbenullig waren in aanschyn van de praktyk die was ingeluid en gesanktionneerd werd.

Want juist de toevoering naar de arbeidersbeweging van intelloktueelen van onderscheiden gehalte; die versnellend ging na dien tyd, bracht het personeel voor het parlementair bedryf. Die arbeid van toen en nu vroeg een "geleerd" personeel, dat kon, al was het zielloos, krabbelen en wauwelen met een zekere geleerdheid.

Wellicht voert men aan dat de tyd der hervormingen voorby is. En dit is juist in den zin van de door het proletariaat gewilde hervorming-on-al was het vroeger dan nog deels gesteund door de vooruitstrevende burgery. Een ander tydvak, dit van de door de arbeiders direkt betaalde hervormingen, is ingeluid. Ja, zelfs van de nog eerder door de burgery zelf gewilde hervormingen, die als gevolg van de massa-bewegingen "van den nood een deugd maakte", en daarby alle parlementaire schakeeringen voor haar wagen spande.

Aangevoerd wordt-on schynbaar terecht- dat de vakbondburokratie nog meer verknocht is dan de politieke. Schynbaar, ja; maar by deze schakeering goldt de straatpolitiak veel minder, en nauwkeurig bekeken, zyn het de vakbondburokraten die de echte, de eigenlyke parlementaire kapitalistische schakeering, verbonden als ze zyn met het kapitalisme, vertegenwoordigen. De konsekwentste zyn de vakbondburokraten, wat niet zeggen wil dat het gevaar voor afzwenking niet byna altoes van uit de parlementaire

klik is aangegeven. Want by gel ogheden van kapitaal belang ging de spreektrampet op in het parlement tot afzwering van een of ander gebod. Do burgery gaf soms schynbaar iets toe, en de andere klik organiseerde zich in de "verovering". Wy verwerpen de deelneming, omdat het parlementair gedoe in een stadium komt, dat het direk door de arbeiders als doodgraver van den arbeidersstryd moet gaan erkend worden. Terwyl het parlement, met het aangekondigde regiom, hoe langer hoe meer een onregistratiebureel worden gaat. Voegen wy daarby, dat NU de arbeiders tot deelnemen oproepen, voor ons betoekent de arbeiders nieuwe desillusies bezorgen. Terwyl wy aansturen op de vernietiging van den staat, met in het parlement te treden zyn afbraak voerstaan, zouden wy echter zonder eigen lysten praktisch de versterking van dien staat aan de andere partyen opdragen. DE TELLING.- De vrees voor een slechte verbreking van het evenwicht; maar niets pleit te voor dat een "goede verbreking" niet ovengoed de fascistische opmarsch als gevolg zou hebben.

Onze deelnemers alle onvullen van de parlementairen in de schoenen te schuiven is verre van ons; maar we moeten vaststellen dat de B.W.P. en de K.P. ook als "vernietigers" intraden. Wy willen niet betwyfelen, dat onze menschen de topmenschon uit de parlementaire geschiedenis, die af en toe wel revolutionnaire taal voordien, zullen overtreffen. Ten slotte om de toekomst de vrywaren, vinden wy heel terecht dat de rasbolsjewieken van de R.S.P. een niet denkbeeldig gevaar daarstellen ten opzichte van den massastryd, en nog veel meer voor de proletarische initiatieven.

Maar wat dan omtrent de toekomst, bepaald door het nabye verleden?—De massale bewegingen en de nieuwe strydvormen; reuzenvorschynsolen, die om hun omvang en deur hun onkonsekwentie aan de revolutionairen maar een bekommernis opleggen: alles te doen om in het brein der massa vast te zetten dat daar de eenige groote weg langs loopt.

En dan, om welke bewegreden ook, het parlement nog eenige waarde toekennen achten wy uit den boeze.

In den slapen tyd haalde de knapste taal nooit iets uit. In hoogspanning beletten slechts klaarbewuste proletarische initiatieven de afbraak der beweging, of dragen zy de beweging verder.

.....

STEUN AAN DE SLACHTOFFERS DER REPUBLIKEINSCHER REAKTIE IN SPANJE.

In het licht van de toestanden geïllustreerd door de aankondiging van het proces tegende P.O.U.M. moeten de kameraden het zich meer dan ooit tot plicht rekenen hun penning by te brengen voor de hulp aan de slachtoffers van de Spaansch-republikeinsche reaktie.

Stort zonder verwyl op postcheekrekening 420.31

.....

STEUN AAN HET BULLETYN.

.....

V.O. 20. fr. D.O. 20. fr. D. 20. fr. D.B. 15. fr. B. 20. fr.

OVER DE BETEKENIS DER WILDE STAKINGEN.

.....

Het artikel, door de G.I.O. (Hollandsche groep van Internationaal-kommunisten) aan dit onderwerp gewyd, werd in het Bulletyn opgenomen ondanks het feit dat, tegenover het probleem van de arbeidersraden, gesteld door de groote uitbreiding die de "wilde stakingen" in het raam van den revolutionnaireren klassenstryd hebben aangenomen, de bond niet zoo afgetekend, althans niet op de principieele manier als de G.I.O. heeft stelling genomen.

Dat de G.I.O. tegenover dit probleem, dat in het brandpunt staat van de diskussies over de meest afdoende, de meest aangepaste methode van revolutionnaireren klassenstryd, die het proletariaat wordt opgedrongen door het bankroet van de traditioneele methode belichaamd door de z.g.z. arbeiderspartyen, op deze manier heeft stelling genomen, de betekenis en de draagwydte er van heeft toegelicht, is te vordienstelyk om onopgemerkt te laten voorbygaan.

Dat ze zulks deed echter, voór en uitgebreider dan welke groepeerings van de revolutionnaire voorhoede ook, is niet toevallig. Zy immers heeft volledig, formeel en in wezen willen breken met de politiek zooals die gevoerd werd door de zoogezegde arbeiderspartyen, radikaler en bewuster dan welke andere groepeerings ook. Voor haar heeft elke organisatievorm en elke strydmethode, die haar voedingsbodem heeft in de traditioneele arbeidersbeweging, volledig en onherroepelyk afgedaan, levert niet meer de minste bydrage noch tot den revolutionnaireren klassenstryd, noch tot het uitbouwen van de basis, waarop de nieuwe organisatievormen en de nieuwe strydmethode zullen op groeien. Hun betekenis is bloot negatief: zy hebben zichzelf overleefd: zy zyn een anachronisme geworden: by hen is het geen kwestie niet meer van niet willen: zy kunnen eenvoudig niet meer. Dit geldt voor de vakbonden en dit geldt voor de parlementaire frakties. Dit geldt voor de vakbondaktie en dit geldt voor de parlementaire aktie.

Of dit al of niet, gedeeltelyk of volledig, juist gezien is, dit is in dit verband van minder betekenis: wy willen er hier alleen op wyzen, dat alles wat samenhangt met de nieuwe periode van revolutionnaireren klassenstryd die voor de deur staat, en alleen dat, by uitsluiting van alwat teruggaat op of uitgaat van de traditioneele klassenstrydsmethode en -organisaties, het onderwerp van hun propaganda en van hun aktie uitmaakt: we bedoelen hiermee dat in dergelyke houding reeds besloten ligt, dat zo meer dan wie ook op alle reakties van de arbeidersklasse, die deze richting uitgaan, hun aandacht koncentreeren, hierin terecht of ten onrechte een bevestiging van hun opvattingen zien. - Aan hen uit te maken of, ten overstaan van den effeektieven klassenstryd, dien wy niet kunnen ontkennen, en die zich ons inziens (zeker ook als voorbereider van de nieuwe periode, maar hy put zyn waarde niet uitsluitend uit die karakteristiek alleen), nog immer voltrekt binnen het kader van, en volgens de normen van de "oude" arbeidersbeweging, zy zich niet aan een niet te verrechtvaardigen al-te-abstrakt-gefundeerde houding tegenover de "nog bestaande" vershyningvormen van den klassenstryd schuldig maakt.

Waar dus aan den eenen kant hun arbeidsveld meer beperkt is dan dat van andere revolutionnaire groepeerings, is het aan den anderen kant begrypelyk, dat zy zich meer dan wie ook toeleggen op het onderzoek van de nieuwe vershyningvormen van den klassenstryd, op gevaar af van ze een al te absolute (inachtgenomen hun houding tegenover de traditioneele arbeidersbeweging) draagwydte toe te kennen.

Op blz. 14, onder den titel: "Wat in deze wilde stakingen gebeurt", zegt steller: dat dit een proces is dat in precies tegenovergestelde richting verloopt dan dat, wat de oude beweging ons te zien gaf. Nu geven we geroedelyk toe-wo zyn er zelfs volkomen van overtuigd-dat aan de basis van een nieuwe organisatio van de klasse en van een nieuwe strydmethode noodzakelyk moet liggen een hogere bewustzynsgraad van-zy het dan aanvankelyk een kleine minderheid die de strydkomitees en de propagandakernen uitmaken- ten slotte en als fundamentele voorwaarde, van de klasse in haar geheel, die, zooals hy het uitdrukt, "in den stryd zich schoolt tot heerschende klasse".- Dat die hogere bewustzynsgraad en de voorwaarden waaraan de stryd zyn karakter van massabeweging ontleent ruimschoots moeten bydragen tot het uitschakelen van differentiatie-mogelykheden, dat het bezwaarlyker wordt voor de verantwoordelyke opdrachthouders, -al of niet georganiseerd in min of meer gespecialiseerde lichamen-een schending door te voeren tusschen "leiding" en "massa" die ten slotte zou uitloopen op een nieuwe uitgave van wat de oude beweging ons te zien gaf, is onbetwistbaar. Maar dat steller in het ontwikkelingsproces van de nieuwe strydlichamen (langs nauwer en uitgebreider voeling) een absolute tegenstelling wenscht te zien met dat van de oude (verwordings-en differentiatieproces) lykt ons een bevestiging van wat we moonden te moeten erkennen als neiging om de nieuwe verschningsvormen van den klassenstryd een te absolute waarde by te zetten, eigenschappen toe te kennen die ze in wezen niet bezitten; in de oude arbeidersbeweging een eenzijdig-naar de bourgeoisie toe-gerichte ontwikkeling te zien, die haar wezenlyk vreemd is. Het bewustwordingsproces door het proletariaat onder de oude arbeidersbeweging doorlopen, heeft algemeen gezien ook zyn positieve kanten, waarop we hier niet nader willen ingaan, maar zonder dewelke een nieuwe strydmethode en een nieuwe organisatievorm gewoon ondenkbaar zouden zyn.

Elke organisatievorm van de arbeidersklasse is in wezen onvolmaakt, omdat hy de uitdrukking is van een bepaalden, relatief-gebrekkigen bewustzynsgraad van de klasse, die doorheen haar stryd voor de macht dien bewustzynsgraad hooger opkroeft en zyn strydsorganisaties ontwikkelt tot verantwoordelyke lichamen in de uitoefening van de proletarische klassediktatuur. En zoolang zal het proces van de oude en dat van de nieuwe arbeidersbeweging, alhoewel kwalitatief, gradueel verschillen, in wezen hetzelfde blyven, beheerscht door dezelfde tegenstrydige tendonsen belichaamd in den gegeven organisatievorm van een bepaalde ontwikkelingsperiode van den klassenstryd.

Zoo ziet de bourgeoisie het en zoo dienen wy het te zien. De bourgeoisie zal geen middelen onbruikt laten (zoolang zy de macht heeft zyn die voorhanden) om die tegenstrydigheden uit te bouwen door korrupsie of ideologische misleiding en aldus den stryd te breken, waarvan de organisatie het produkt en tevens de bezieler was. Zoo heeft zy gehandeld met de oude, en zoo zal ze handelen met de nieuwe strydsorganisaties.

"De nieuwe strydsorganisaties zyn niet denkbaar buiten den stryd" "Onder kapitalistiesehe diktatuur kunnen de nieuwe strydsorganisaties niet bestaan."-Neen, zeker die niet wier evolutieproces "toggengesteld" is aan dat van de oude; klassenstryd is er altyd, ook onder kapitalistiesehe diktatuur. En als dusdanig is er altyd een organisatie van de strydende klasse. Het kapitalisme kan geen politiek-georganiseerde arbeidersklasse dulden, die niet onder het bereik valt van haar machtsmiddelen, want dan heeft het opgehouden te bestaan.

Moet deze omstandigheid ons dan tot het besluit doen komen, in de organisatie als zoodanig (of liever den organisatievorm als zoodanig) alle voorwaarden te vereenigen, die haar in staat stellen het hoofd te bieden aan het burgerlyk machtsapparaat? Of dienen we niet veel eer in het aanwezig zyn van een door den stryd gespyd massa al klassebewustzyn, grondslag en voedingsbodem van de organisatie de wezenlyke voorwaarde tot het voortbestaan en de ontwikkeling van de organisatie te zien? Het is niet het bestaan op zichzelf van een organisatievorm die het wezenlyke uitmaakt van een periode uit den klassenstryd, maar de voorwaarden waaraan hy haar ontstaan dankt en de mogelijkheden die hy schept tot den verderen uitbouw er van. Dit zou ons moeten weerhouden in een bepaalde strydmethode of haar "verwezenlykingen" een stuk kommunisme" (uit het artikel van de G.I.O. in l'Internationale over massabeweging) te zien, zoo men dit niet bedoelt in de heel-brede beteekenis, waarin het kapitalisme-zelf als "stuk kommunisme" kan worden beschouwd. Leeren we den klassenstryd zien als een proces!.....

Nu staat het echter zoo, dat de bestaansmogelykheden van het kapitalisme, krachtens zyn eigen bewegingswetten, immer kleiner worden. Dat het zyn heerschappy slechts kan blyven handhaven door een immer doortastender optreden tegen de onderdrukte klasse; dat zy aan het bestaan van een politieke organisatie van de arbeidersklasse immer meer eischen dient te stellen, t.t.z. dat de politieke organisatie van het proletariaat immer minder het karakter mag dragen van een klassenstrydsorganisatie.

Aan den anderen kant stelt de neergang van het kapitalisme voor het proletariaat immer dringender het probleem van de machtsovername, en dus van de organisatie van den stryd om de macht. Maar waar er in de opgaande periode van het kapitalisme kon gesproken worden van een organisatie van de arbeidersklasse binnen het kapitalisme, tendens die belichaamd werd door de reformistische strooming in de arbeidersbeweging, waar men zich dus moende te mogen tevredenstellen met een "menschwaardig bestaan" en politieke rechten voor de arbeidersklasse, stelt de neergang van het kapitalisme nog slechts twee mogelykheden open: aan den eenen kant de volledige nederlaag van de arbeidersklasse in haar stryd om de macht, het verdwynen van het kapitalisme als maatschappelyk produktie-en verdeelingsysteem, het terugvallen in een vorm van voorkapitalistische barbary. Aan den anderen kant de machtsovername door het proletariaat langs den weg van autonomen klassenstryd, de vestiging van de proletarische diktatuur en de ontwikkeling naar een kommunistische maatschappy.

Deze stryd is niet nieuw in den zin van een volledige onafhankelykheid van de vroegere periode. In de vroegere "reformistische" periode lag in potentie de nieuwe besloten. De klassenstryd in zyn wezen is een stryd om de macht. Is dit wezenlyke niet, of onvoldoende tot zyn recht gekomen in de oude arbeidersbeweging, zulks beteekent geenszins dat zy uitteraard en grondig verschillend is van de nieuwe die wordt ingeluid. Absoluut zal het er in evenmin toezyn recht komen. Het wezenlyke karakter van den klassenstryd komt uiteindelyk tot zyn recht in de proletarische diktatuur.

De nieuwe strydmethode en de nieuwe strydorganisatie ontwikkelen zich uit de oude arbeidersbeweging. Zeker niet langs den weg van "wyziging", of "aanpassing" of "herziching" zooals men het belooft te noemen; maar langs den eenig mogelyke, langs dien van revolutionairen klassenstryd.

Een organisatie van de arbeidersklasse kan niet "politiek-indifferent" zyn of worden. Zy is altyd een vesting, een machtspositie. Daarom is het gewaagd te spreken van vakbonden die "niet kunnen" en waarvan men verkeerdelyk zou meenen dat zy "niet willen" (Het omgekeerde lydt tot de even foutieve opvatting, als zouden zy maar te "willen" hebben om te "kunnen"). Zy is zulks nooit eenzijdig-zuiver. Het reformisme en zyn organisa-

tie zyn niet "het" wapen van de boutgeoisie; en de nieuwe strydorganisaties zyn niet "het" wapen van de arbeidersklasse. Zy zyn altyd in mindere of meerdere mate, in hun gegeven vorm of in hun mogelykheden een wapen in de hand kan de vyandige klasse. Dat én vakbonden én reformistische party- en nu grootendeels een wapen geworden zyn in de handen der bourgeoisie, mag ons niet hun tweeslachtig karakter doen vergeten. Dit karakter is een wezenlyke trek zonder denwelke zy niet denkbaar zyn. Als machtsorga- nisme uitsluitend van de bourgeoisie zyn zy niet leefbaar.

Aan de hand van wat voorafgaat zal men ons zeker niet voor ver- dedigers van de vakbonden en de reformistische partyen als zoodanig heuden. Wat we verdedigen is de autonome, revolutionnaire klassenstryd.

Nu kan men den term autonoom op twee verschillende wyzen opvat- ten: autonoom naar buiten toe, t.t.z. tegenover het kapitalistisch milieu, tegenover de machtsformaties van de bourgeoisie: Aan de hand van de Spaan- sche gebeurtenissen is het begrypelyk, dat zulke autonomie overwegend be- sta at onder den vorm van tendens naar...immer groter autonomie. De graad van autonomie waarin de klasse zich beweegt in den stryd. De klasse zuiver autonoom binnen het kapitalistisch verband is een abstraktie. De arbe- dersklasse bereikt haar volledige ekonomie...wanneer in een kommunistische maatschappij zy heeft opgehouden als klasse te bestaan. Hetzelfde geldt voor de autonomie van de klasse naar binnen toe. Ook deze dient men op te vatten veeleer als een proces dan als een feit. Hier valt het begrip samen met bewustzynsgraad, verwezenlykt in de strydorganisaties: wat duidt op het betrekkelike van den term.

Nu kan men echetr onder autonoomen stryd verstaan, de stryd van de klasse zelf, in tegenstelling met de aktiviteit van z.g.z. arbeiders- organisaties in hun funktie van uitvoeringsorganen van het kapitalisme, wat tonslette neerkomt op stryd tegen de arbeidersklasse. In dit bepaald ver- band en van dit bepaald standpunt beschouwd dient de stryd natuurlyk zuiver autonoom te zyn. Hier wordt de stryd echter niet meer beschouwd als maat- schappelyk gegeven, maar in zyn wezen: als stryd om de macht. Deze wezen- lyke betekenis van den klassenstryd treedt onder den vorm der massabewo- gingen het duidelykst naar voren, by het afsluiten van een periode waarin het reformisme zich binnen de kaders van het kapitalisme als tydgebonden verschyningvorm en etape van den klassenstryd wou voordoen, naar inhoud, vorm en strekking, als "de" klassenstryd.

De wilde stakingen zyn een uiting van den klassenstryd, die zich in haar wezen ontpopt als stryd om de macht.

1° Daar hier de arbeidersklasse onder alle opzichten meer autonoom optreedt dan in de reformistische periode.

2° Daar zy veelal gepaard gaan met bedrijfsbezetting, wat veronderstelt de mogelykheid tot autonome kontrole over de produktie, en in zyn tendens beheer over de produktie.

3° Daar zy een uitdrukking zyn van de wezenlyke onmogelykheid "hervorming" binnen het kader van het kapitalisme door te voeren en hiermee het reformis- mo uiteindelyk opheffen (Zy dwingen de oude arbeidersbeweging immer op een stelling te kiezen tegen de revolutionnaire arbeidersklasse, ze ontnemen haar alle bestaansreden-ook in de oogen der bourgeoisie-)

4° Daar zy hierby gedwongen is haar organisaties te scheppen, die beant- woorden aan de nieuwe eischen van den stryd.

Hierin ligt ons inziens de betekenis en de draagwydte van de "wilde stakingen" in verband met den klassenstryd. Maar zy vertegenwoordi- gen niet heel den klassenstryd. De vormen en de omstandigheden waarin deze

gevoerd wordt, worden niet bepaald door den wil van een voorhoede, die in één van zyn verschyningsvormen, meer uitgesproken dan elders, het wezenlyk karakter er van ziet naar voren komen. Klassenstryd wordt gevoerd over heel het klassefront en dat bestaat niet uit één vooruitgeschoven post alleen. Klassenstryd in de vakbonden en in het burgerlyk parlement (zie hierover standpunt van de Antwerpsche groep inzake de verkiezingen: Bulletin Oogst '38) zal gevoerd worden tot beide onder de slagen van de arbeidersklasse verdwynen of tot de bourgeoisie zo als ondoelmatig geworden werktuig heeft afgedankt.

Deze stryd blyft in zyn wezen een voortzetting van den klassenstryd wiens ontstaan samenvalt met het ontstaan van het kapitalisme. Zyn uitzicht zal echter verschillen met elke historische periode van het kapitalisme. In zyn opgaande periode kwam het er voor de bourgeoisie op aan de voorwaarden te scheppen tot den uitbouw van zyn produktieapparaat. De grondslag hiervan was een bedrijfsmatig-gegroepeerde arbeidersklasse. Waar hier de grondslag gelegd werd voor de politieke klasseorganisatie v.h. proletariaat, schiep de bourgeoisie hiebtogenever haar eigen klassemachtsapparaat. De neergang van het kapitalisme (een absolute verzwakking van zyn bestaansmogelykheden) heeft tot gevolg een toespitsing van de klassentegenstellingen en de versterking van het politiek vordrukkingsapparaat, de groeiende onmogelykheid voor de bourgeoisie nog langer genoegen te nemen met het bestaan van welke politieke klasseorganisatie van het proletariaat ook, hierin begrepen de oude traditioneele arbeidersbeweging. Het verdwynen van de traditioneele arbeidersorganisaties kan dus op zichzelf geen specifieke eisch zyn van het proletariaat. Maar als begeleidend verschynsel van den konsekwenten stryd om de macht tegen het om zyn bloote bestaan strydend kapitalisme, als noodzakelyke voorwaarde en etape in den stryd, is niet te loochenen. Het is vanzelfsprekend dat als bewuste dragers en uitbouwers van dien stryd de oude arbeidersorganisaties niet in aanmerking kunnen komen. Maar krachtens hun aan de omstandigheden gebonden wezen blyven zy voor het proletariaat de beteekenis behouden van uitgangspunt, van konkrete bestaansvorm van een klassebewustzyn, waaraan het gedeeltelyk ontgroeid is en waaraan het noodzakelyk volledig zal moeten ontgroeien om langs den weg van den uitbouw van door de omstandigheden van den stryd opgedrongen en uit dien stryd gegroeide organisaties, den eenig-mogelyk geworden vorm van stryd tegen de bourgeoisie op te nemen: den stryd om de macht buiten alle "sociale hervormingen" binnen het kader van het kapitalisme om, "sociale hervormingen" die in hun tastbare betoekenis nog slechts kunnen zyn: gekamoufleerde ontmondning en ontkrachting van het proletariaat.

L.B.

